

‘We mogen de euthanasiewet niet uitbreiden op basis van angst’, zegt Katrin Gillis, onderzoekster van hogeschool Odisee, over het wetsvoorstel dat Open Vld in de Kamer indiende. Een diagnose als dementie staat volgens de experte niet per definitie voor onomkeerbaar en ondraaglijk lijden. ‘Ik zie ook veel gelukkige mensen.’

✦ Exclusief voor abonnees door **FEMKE VAN GARDEREN** 21 november 2019, 17:49

Euthanasie moet ook kunnen bij mensen die, door dementie, hersenbloedingen, tumoren of parkinson, wilsonbekwaam zijn, vindt Open Vld. Bent u akkoord?

“Ik ben niet tegen een uitbreiding van euthanasie, maar ik mis nuance in dit debat. Een voorzichtige houding ook. Nu lijkt het vooral alsof iemand die dementie heeft, altijd lijdt. Dat is niet zo. Het klopt dat mensen in een eerste fase, na de diagnose, zich vaak erg ongelukkig voelen, depressief raken ook. Maar die gevoelens blijven niet per se in latere fases overeind. In de woonzorgcentra waar ik kom, zie ik evengoed veel mensen met dementie die gelukkig zijn.

“Ik heb soms de indruk dat dat geluk vergeten wordt, dat mensen vooral bang zijn voor het volgens hen zware en mensonwaardig leven dat na een diagnose volgt. Ze willen ook geen last zijn voor anderen. Ik snap die angst, maar ze mag geen reden zijn voor een uitbreiding van de euthanasiewet.”

Dus de uitbreiding mag er niet komen?

“Jawel, als iemand vooraf een wilsverklaring heeft opgesteld, en nadien met dementie te maken krijgt, dan moet deze persoon ook recht hebben op euthanasie. Maar voor mij moet het dan wel over heel duidelijk afgegrensde situaties gaan. Ik denk aan iemand met dementie die tegelijkertijd ondraaglijk lijdt door een kanker of ALS. Ook voor mensen met dementie die zich in de laatste, verzonken fase bevinden, in een soort van onomkeerbare comateuze toestand dus, moet het een optie zijn. Maar dus

zeker niet vanaf de diagnose. Euthanasie mag niet de makkelijkste oplossing worden. We moeten in de eerste plaats kwalitatieve zorg kunnen bieden.”

Is die zorg vandaag voldoende kwalitatief?

“Er worden veel inspanningen geleverd om de kwaliteit op te krikken. Zorgverleners worden beter opgeleid, en veel mensen zijn bezig met het ontwikkelen van interventies die moeten helpen een betekenisvol leven te leiden. Maar ik geef toe: we zijn er nog niet. Er kan nog veel winst geboekt worden. Zeker ook voor de omgeving van iemand met dementie. Ik zie nog veel familie en vrienden hieronder lijden. We moeten deze mensen nog beter ondersteunen en hen tools aanreiken om met de ziekte om te gaan.”